

Első fejezet

NAMI ÁLMODIK:

Tizenkét évesen elestem, és eltört a könyököm. Az 1929-es választások napja volt, a szavazóhelyiség melletti fal tetején lógtunk. A két méter magas fal nem okozott gondot, amíg lovagló ülésben ültünk a záróköveken, csak az a baj, hogy én oldalvást fordultam, mert jobban akartam látni, ki szavaz a konzervatívokra. A papa azt mondta, sugárzik az arcukról. Jimmy oldalba bökött, és már énekeltük is:

*Szavazz, szavazz! Győzzön Alec Sharrock,
Nyerje meg ezt a napot,
Majd konzervdobozt szerzünk,
A toryt beleverjük,
Anyád se ismer rád, balek!*

Hogy nyomatékot adjak a szavaknak, harangoztam a lábammal. A következő dolog, amire emlékszem, hogy a földön fekszem, a karom alám szorult. Jimmy éppen azon fáradozott, hogy csúzlit gyártson a kezünkben lobogtatott sárga muszlinzászlókból, de akkorát kiáltottam, hogy ijedtében elbőgte magát. Annyira fáj, hogy nem mertem fölállni, hátha a karom ott marad nélkülem a földön.

Másnap, mikor megtudtuk, hogy a Munkáspárt bejutott, a papa úgy berúgott, hogy nem tudta kinyitni a hátsó kaput.

- Megyek, beengedem – jelentkezett Jimmy.
- Nem – szólt rá mama. – Maradjon, ahol van!

Én a kanapén feküdtem a bepólyált karommal, és figyeltem, amint küszködik. Végül elesett, a mama pedig behúzta a függönyt.

Viccesnek találtuk az ügyet, azelőtt sose láttuk ilyen állapotban a papát.

Csak más bűneiről tudtunk.

*

1997. JANUÁR

Másnap látszólag megint a normális mederbe terelődött az élet. Még a szobám zárt ajtaja mögül is jól hallottam, amint mama nekitámadt Naminak. Mindig megpróbálja leállítani magát, mostanában mégis a harag az egyetlen érzélem, amire képes.

– Gyere, Nami, ideje fürödni!

– Nem. Fáj a karom.

– Nem fáj. Csak álmodtál. Gyere!

Az elveszett tárgyak háza a miénk, odalesz itt kulcs, hallókészülék, személyiség. A mai téma a kolbász. Anyám kolbászt süített Naminak vacsorára, és kitéte egy tányérra, hogy hűljön. Aztán az ablaktisztító érkezett, és mire mama visszajött, eltűnt a kolbász.

– Hova tetted? (Türelmes hang.)

– Hozzá se értem.

– Dehogynem, csak a te műved lehet!

– A kutya volt!

– Nincs is kutyánk, Nami! Hol van? Nincs semmi baj, csak tudni szeretném. Megetted?

– Lehet. Talán tegnap a teához.

– Hogy ehetted volna meg tegnap, mikor az előbb süítetttem? Édes istenem, hogy a legegyszerűbb dolgot se lehessen megoldani! – Anyám fáradtan végigsimított az arcán, és felsőhajtott. Ez gyakran előfordul velem.

– Azér' nem kell kiabálni. Gonosz néember! Emlékeztetsz a lányomra. Karen kapja fel ilyen könnyen a vizet.

– Én vagyok a lányod, Karen.

– Ühüm.

A kolbászt én találtam meg másnap, a kenyértartóban, két műanyag szatyorba csomagolva.

Azért a zürözés nem csak Nami monopóliuma.

Tudom, hogy a nevem Charlotte, a korom tizenhét, de rosszabb napokon itt meg is áll a tudományom. „Légy önmagad!” – folyton ezt hallom az idősebbektől. Hát igen, mert az olyan könnyű. Néha az összes személyiségtesztet megcsinálom a *Bravogirl*-ben vagy az *Interpress*-ben: Nagymacska vagy kivert kutya vagy, milyen a csábítási stílusod, hogyan vezethető le a személyiséged a kedvenc színedből, a kedvenc firkálmányodból, a születésed órájából? És én:

a) Hiszek ebben az egész hülyeségben?

b) Azzal a megvetéssel kezelem, amit megérdemel?

Teljes mértékben a hangulatomtól függ.

Nami néha azt hiszi, az ő gyerekkora ölt bennem újra testet.

– Szegény pára – mondja, és mentolos cukorka után kotorászik –, az apja addig ütötte, míg a padlón nem kötött ki, akkor aztán kezdte előlről. Később meglepett, az anyja megmosást vállalt. Szegény báránykám! Vegyél cukorkát!

Anyám a falra mászik ettől a szövegtől. Nem szereti, ha a jóféle együttérzés veszendőbe megy, pláne ha miattam, úgy véli, nekem fenékgig tejfel az életem.

– Te mindent megtehetsz, amit én nem tehettem – mondogatja. – Te tanulhatsz, és ez mindent megold. Sok a leckéd?

Karácsonyra vett nekem határidőnaplót, de elvesztettem – ráadásul még nem volt bátorságom bevallani.

– Valamit kezdened kell az életeddel! Ne kövesd el ugyanazt a hibát, amit én!

Mivel magam is a Hiba része vagyok („tizenhat évesen már anya voltam, huszonegy évesen elváltam”), szokatlan helyzetbe kerülök, hiszen egyben a megváltó szerepét is ját-

szom, én vagyok a biztosíték, hogy nem vesztegette el egészen az életét. Az én jövőbeni sikerem az övé is, az emberek majd azt mondják:

– Okos asszony az anyád. Nagy áldozatot hozott érted. Legalábbis ő ezt reméli.

Az igazat megvallva, bajban vagyok.

Mikor Nami tegnap délután rám nyitott, és ágyban talált Paul Benthammel, egy szót se szólt. Meglepően mozgékony, a zacskó ellenére is. A kolosztómiát ezer éve csinálták, én még a világon se voltam, amikor Nami rákos lett.

– Tudja, az anyakirálynőnek is ez van – ordította a konzultáns orvos.

– Nahát! Remek! – válaszolta Nami, mint akire mély benyomást tettek az elhangzottak. – Ivy Sendon szerint Cliff Richard is túl van rajta, mégis vidáman ropja azóta is.

Amikor az esti szappanoperát néztük, már azt hittem, elszólja magát. Váratlanul kezdett bele:

– Túl fiatal volt, nem tudta, mit csinál. Figyelmeztettem, hogy dörszölt a fickó, majd én elintézem!

Mama éppen belépett Nami teájával, és úgy lecsapta a csészét, hogy a tea rögtön az abroszra ömlött, anyám meg rám nézett megrovóan.

– Krisztusom, Nami, ne folytasd, vagy végem! („A harminc-három éves asszony ellen vádat emeltek, mert tizenéves lányát halálra püfölte egy bizonyos tárggyal, a rendőrség véleménye szerint egy határidőnaplóval. A jelentés szerint a szomszédok késő este kiabálást hallottak...”)

Még mindig fáj egy kicsit. Nem gondoltam, hogy ennyire fájhat. Azt tudtam, hogy vér az lesz, mert olvastam, hogy hajdan kilógatták a lepedőt az ablakon, lássa ország-világ, a menyasszony érintetlen szűzlány. Én egy régi pólót használtam, aztán kiöblítettem, ha a mama kérdez róla, azt mondom, orrvérzés volt.

Nem vagyok kurva. Csakhogy errefelé nem sok tennivaló akad. Az ember tizenöt perc alatt átsétálhat a Bank Topon, az

unalmas kis falu a hegygerinc két oldalán helyezkedik el. Legmagasabb pontjáról az iparosodott Lancashire gyönyörű látványa tárul a szem elé: gyárak, raktárak, vörös téglás sorházak végtelen sora, a szemhatáron pedig a szürkészöldben pompázó, homokkővet rejtő mocsár. Délre a tévéadótorony, ahol ötven éve állítólag lezuhant egy német gép, északra a Blackpool Tower, mely éppen csak kirajzolódik a távolban. Órákon át hunyorogtam, hogy a fényeket lássam, de túl messzi voltak.

Bank Topban háromféle lakása lehet az embernek. A főutcán viktoriánus (két szoba fönt, kettő lent) lakások, a széleken modern dobozok garázzsal és előkerttel. Az emberek egyáltalán nem beszélgetnek ezen a presztízstelepen, viszont mindent hallanak egymás kartonpapír falain át. A csillogó, új házak alapozása csúszik, morajlik az egykori bányászaknak fölött. Az utolsó is vagy negyven éve bezárt, hogy minden tekintetben elsüllyedt faluvá változtassa Bank Topot.

Aztán ott a bérlakások telepe, a harmincas években épült ikerházak. A kutyák itt szabadon rohangálhatnak, és büntetlenül szarhatnak a járdára. Itt élünk mi. A '84-es fellendülés idején megvettük a házunkat (ez lett a Válás Éve is), anyám egy György korabeli ajtóval és ál-ólomüveggel ünnepelte. Az utcai doboz parányi és az anyém, a Munkások Klubjának parkolójára néz, szombat esténként kemény dolgok történnek ott, mondhatom!

A falu közepén áll a templom, a közösségi ház, majd szedett-vedett halomban az üzletek, az újságos, a mosoda és egy Spar. Van még két kocsmá többé-kevésbé egymással szemben. Az egyik egész véletlenül az idősebbeké és az új lakótelepeken élő családoké, esti kvízzjátékokkal és gyerekpizzával. A másik amolyan emberes. Én egyikbe se járok.

Heccből egy vizelettől bűzlő megállóban szállok föl a wigani buszra, a falon felirat hirdeti, „Húzz el!”, hát elhúzok.

Nem tartozom ide. Fogalmam sincs, hova tartozom. Talán egy másik bolygóra.

Hanyatt feküdtem, anyaszült meztelenül és hullamereven, amikor Nami becsoszogott a szobába, és azt mondta Paulnak:

– Egy ló most ügetett el a lépcsőházi ablak előtt.

– Merre ment? – kérdezte Paul.

– *Merre ment?* – szólaltam meg kicsit később. – Te nála is bolondabb vagy!

– Csak visszakérdeztem – vont a meg csontos vállát a lepedő alatt. – Miért, mi baja? Dilis?

– Nem jobban, mint sokan mások – válaszoltam élesen. Bármennyi bosszúságot okoz, ösztönösen védem. – Néha nálam is dilisebb. Egyszerűen megöregedett. Az idősekkel megesk az ilyesmi.

– Én inkább főbe lőném magam.

– Dehogy lőnéd. Mindenki ezt mondja, aztán nem teszi.

A házban uralkodó bajok jó része a hormonokból fakad. Túl sok ez a tömény nőiség egy ilyen apró házban. Hatalmas, túlteltített ösztrogénfelhők vesznek körül, szikraesőt bocsátanak a légkörbe, bizserg tőlük a levegő. Nami már nem gazdálkodik ugyan velük, de tovább ragaszkodott az övéihez, mint a legtöbben (negyvenhat évesen szülte az anyámat! Ki gondolná, hogy ebben a korban még szexelnek az emberek?), nekem viszont több jutott, mint amivel kezdeni tudnék valamit. És biztosan több, mint amennyit anyám kezelni tudna. Azt gyanítja, kurvagéneket örökölt (talán tőle). Ha rájön, hogy lefeküdtem valakivel, megöl. Tényleg.

*

A legrosszabb rémálmom válik valóra:

A rohad, rohad, rohadt életbe! Ez az istenátka Nami megint összekente az ágyat. Nem tehet róla, de NEM ÉRDEKEL, én se érdeklek senkit. Na gyere már le, te átkozott szuperlepedő, túl jól tapadsz, te selejt, a pokolba veled! Vonszolom a halom ágyneműt a szennyeskosárig, hát nem elejtek egy pár harisnyát, a fenébe,

most meg egy bugyit, mikor föl akarom venni a harisnyát, már az egész tetves batyu a földön van. Nahát, egy kék zokni a fehérek között, hát ezt éppen hogy megúsztam! Charlotte véletlenül sem rakná a helyére a szennyesét, micsoda egy némbert nevelek én, az ember azt hinné, legalább néha tekintettel van rá. Meghalok egy csésze teaért... erősen szennyezett pamut, előmosással, ebben a házban minden erősen szennyezett. Nem Nami tehet róla, hogy az a vacak tapasz nem ragad a bőréhez, ha Nivea kerül alája. Hát ez meg mi? Valami kipottyant a párnahuzatból a földre.

Jézusom, ez egy óvszer! Charlotte lefeküdt valakivel!

*

Már az általánosból ismertem Paul Benthamet. Furcsa végig gondolni, milyen jelentéktelen események vezetnek el valami fontos dologhoz. Tízéves lehettem, amikor lementünk a Teknőbe, néztük, ahogy a többiek kapura rúgnak. Paul ritka nagy rúgásra készült, elvettette, és engem talált arcon a labdával. A lányok mind elmentek árulkodni, megijedt, hogy nagy bajban van. Még a füle is elvörösödött. Én meg nem is sírtam, pedig azt hittem, eldeformálódott az orrom. Talán ezt értékelte.

Aztán eljött a Valentin-nap, mielőtt iskolát váltottunk volna. Tudtam, hogy írt nekem üdvözlőkártyát, a barátai mind azzal húztak, tehát vártam reggel, szünetben, ebéidőben, a délutáni szünetben. Négy óra lett, mire a kezembe nyomta, és akkor is az átírt szöveget:

~~Vörös a rózsa,
Az ibolya kék,
Ha velem járnál,
De boldog lennék!~~

Vörös a rózsa,
Az ibolya kék,
Ha veled járnék,
De bolond lennék!

Olyan nagyon nem izgatott. Tudtam, hogy Martin Hedges vette rá.

Az már jobban zavart, hogy nem táncolt velem a végzősök buliján. Jól tudtuk, hogy más-más iskolába kerülünk, ő a szakközépbe, én a gimnáziumba, gondoltam, legalább megcsókol, de a közelemben sem jött, csak a haverjai körül rohangált, léggömböt pukkasztott a hátukon, és szerpentint gyömöszölt a nyakukba. Elmeséltem mamának (akkoriban jól kijöttünk), mire ő:

– Nem tudom, mit vársz, hiszen még kisfiú. – Én pedig eltűnődtem, vajon mikor nő fel.

Szerencsére egy Bank Tophoz hasonló kis helyen lehetetlen bárkit is elkerülni. Találkoztunk a buszmegállóban, levegőnek néztük egymást, a lehető legtávolabb ültünk egymástól a piros műbőr üléseken, azaz sejtettem, hogy van esélyem. Mikor a barátaival utazott, elterpeszkedett a 214-es hátsó ülésén, harsányan káromkodott, az ablakra firkált, és a VÉSZKIJÁRAT feliratot addig kapirgálta, míg SZÜZKIJÁRAT nem lett belőle. Akkor a fiúk így szóltak egymáshoz:

– Tessék, ez a te ajtód! Neked itt kell kimenni.

Micsoda szégyen!

Hát most egyikünk se használhatná többet.

Gondoltam, majd érzek valamit, most, hogy már nem vagyok szűz, de leginkább csak félttem.

– Csináltad már? – kérdezte, míg lehúzta a farmerje cipzárját.

Tudtuk, mire készülünk. Ez volt az újévi fogadalmam, és elmondtam neki. Szerintem nem hitte, hogy ilyen szerencséje lesz.

– Nem. Hát te?

– Számít az?

Válasz helyett inkább kibújtam a szoknyámból. Mintha csak tornaórára öltöztünk volna át: helyezd biztonságba az értékeidet! Én azt hittem, majd levetkőztetjük egymást, vagy legalább csókolózunk, de az túl meghitt lett volna. Reszketni kezdtem az idegességtől és a hidegtől.

– Feljebb csavarnád a fűtést? Te közelebb vagy.

Klikk, kattant a hőszabályozó, mi pedig ágyba bújunk.

Aztán az idő mintha megállt volna, láttam az augusztusi karnevált, ültem a házunk falán, néztem a felzászlózott tömeget, integettem a méhecskének öltözött kicsiknek, és megpillantottam őt. Kalóznak öltözött, lágy felső ajka fölé fekete bajszot festett, ettől a bőre még simábbnak, még ragyogóbbnak, szinte lányosnak hatott.

– Borzalmas ez a szemtapasz – mondta, miközben lehmozta magáról, aztán a mögötte maradó vörös csíkot dörögölte az arcán. – Biztos begyullad. Meg ez a csizma, meg az egész.

Mellém ült, félénk társalgásba kezdtünk, aztán együtt sétáltunk ki a mezőre meghallgatni a zsűri döntését, nézni a térdzoknis, óriási pomponokat himbáló mazsorettek végeérhetetlen csapatait. A hangosbeszélő hercegnők és királynők neveit recsegte.

– Miért van mindegyik csapatban legalább egy kövér is? – kérdezte, miközben a rézfúvósok rázendítettek az *Oh, When the Saints*-re, körülöttünk vibrált a levegő. Kisgyerekek szaladgáltak sivítózva, tizenéves lányok heverték el a füben és süttették a hasukat a nappal. Mielőtt hazament volna, azt mondta:

– Feltétlenül gyere át, majd cédéket hallgatunk, vagy ilyesmi! – A nap megcsillant a tőrén.

– Jó – feleltem. – Rendben.

Klikk.

A lábam között kotorászott, belém dugta egy ujját (Krisztusom, kettőt!), esetlenül csavargatta, bökdösött vele. (Lehet, hogy erről beszéltek az iskolában a lányok, ezzel hancegték a fiúk, hogy kinek hány ujjal sikerült?) Na nem! Meggondoltam magam. Rossz ötlet volt. Állj! A tekintetét kerestem, hogy szóljak, lassítson, hagyjuk az egészet, menjünk le, és nézzük inkább *A Simpson családot*. A szeméből sütő vad vágy megbénított. Hallottam már olyasmit, hogy a tekintet éget, de sosem láttam ehhez foghatót. Mintha minden férfiasága egyetlen pontba gyűlt volna.

Egyszer csak megállt, és félig elfordult. A szívem nekilódult, aztán láttam, hogy óvszert húz föl. Csigolyái átütöttek a bőrén, követtem a hajlatukat, egészen a gerinc árnyékos tövéig. Vajon minden férfi ilyen szögletes?

Klikk.

Visszafordult, megragadta a kakasát, mint aki most aztán tényleg dologhoz lát, és benyomakodott. Jaj, jaj, jaj, annyira égetett, hogy alig bírtam ki hang nélkül. Az arcomba rúgott labda semmi se volt ehhez képest. Mereven tartottam magam, a hátába kapaszkodtam, és azon tűnődtem, hogy amit olyan egyetemesen remek dolognak tartanak, mitől ilyen elviselhetetlen. És miért nem figyelmeztetnek rá az iskolában? Ha valamelyik tanár azt mondaná: „Egyébként olyan, mint ha valaki dörzspapírral sikálna a méhnyakat” – többé nem kellene annyit bajlódniuk az AIDS elleni figyelmeztetéssel és a jó erkölcsről szóló mesékkel. Én legalábbis kétszer meg gondoltam volna. Gyorsan végzett, nagy rázkódásokkal rám hanyatlott, arcát a nyakamba fúrta.

Ezen a ponton lépett be Nami, tehát minden elismerés Paulé, hogy bármi összefüggő kijött a száján.

Aztán csak zavarba jöttem. Hiába rohantam és zártam rá az ajtót, még mindig éreztem a rémületet Nami üres tekintetében és félmosolyában. Egyikünk sem tudta, mit kell ilyenkor mondani, véresek voltunk és mezítelenek. Hallottuk a lépcsőről Nami énekét:

*Ajtónál álltak három kandúrok,
Három apró kandúr az éjjel kopogott,
Dobolt az egyik, a másik hegedült,
A harmadik hátsóján serpenyő feszült.*

– Nehogy a szemetesbe tedd! – kiabáltam rá, ahogy legörgette az óvszert, és csinos csomót kötött rá. – A pokol minden ördöge rám szabadul, ha anyám megtalálja a zsebkendők között!

– Akkor mégis mit csináljak vele? Megtartod örök emlékül?

Az újján himbálta, és úgy tett, mintha hozzám akarná vágni. Sikoltottam és összerándultam. Ő is ordított, hempereg-tünk az ágyon, aztán párnacsatává fajult a dolog. Fogadok, hogy ilyesmi sosem történik anyám regényújságaiban! Bordái mozogtak az áttetsző bőr alatt, kék szeme ragyogott, én meg arra gondoltam, hiszen tényleg kisfiú még. Zihált, mosolygott, és én tudtam, hogy helyesen cselekedtem.

Végül az ágytámlának zuhantunk. Ő beverte az állát, én meg levertem a falról egy képet, ami a hátlapjára esett.

– A fenébe, boc, mindjárt fölszedem!

A rengeteg kiálló csontjával bemászott az ágy alá, és előhúzta a fényképet, rajta két kézzel színezett vörössárga kismacska kosárkában, a „Boldog órák” felirat fölött.

*Reméltem, újra látlak
Édes igaz barátom
Örökké visszavárlak
A világ rád vigyázzon*

A keret egy kicsit meggörbült.

Átnyújtotta. A vékony, fekete fa a sarkánál megrepedt, mellette az üveg is.

– Majd szerzek másikat. Csak anyám meg ne lássa! – Kinyitottam az ágy melletti szekrénykét, és a képet néhány magazin alá csúsztattam. – Tudom, semmiség, de érzelmi értéke van. Nami kapta kiskorában sok más születésnap kártya között, a szobájában tartotta, korán szemet vetettem rá. Elemeltem, amikor kezdett elmenni az esze. Mintha a gyerekkorom egy darabkáját őrizném vele, érted? Pedig közben minden megváltozott. Persze fel se tűnt neki.

– Értem. Átjössz szombaton? Mindenki elment otthonról, nekem kell időben hazaérnem, hogy beengedjem Danielt. Jó lenne, ha minél előbb megkapná a kulcsát!

Beszéd közben fölvette a pulóverét.

– Nem maradhatnál még egy kicsit?
– Sajnálom. A kisöcsém, meg minden. Nem láttad a zoknimat?

Feltápáskodtam, hogy magamra kapjak valamit, megtaláltuk a zokniját, aztán elment. Feküdtem az ágyon, és azt kívántam, bár megcsókolt volna inkább, ahelyett hogy összeborzolta a hajamat. Kérhettem volna. Vagy mégsem? Vajon mik a szabályok? Talán némelyik férfi egyszerűen nem közlékeny, de ez nem jelent semmit, egyszerűen ilyenek.

Hát ennyi a nagy csábítás. Attól tartok, én elég otrombának festettem le. Részben az is volt. A lényeg, a lényeg mégis az, hogy nő lettem, felnőtt nő. Lehet, hogy az emberek csak rám néznek, és megmondják. (Istenem, csak azt ne! Az iskolában a lányok azt mesélik, megváltozik tőle a járás.) A lényeg, hogy van saját életem, már nem az anyámé, és nagy változást hoz majd.

Tudom, mostantól minden másképpen lesz.

*

Billyvel akkor találkoztam, amikor átszaladt az utcán, hogy segítsen cipelni a kosár mosott ruhát. Fújt a szél, tudtam, ha a nagy fehér lepedő lecsúszik felülről és koszos lesz, anyám leharapja a fejemet. Egyszer már megessett, kicsi voltam még, és Jimmy fogta a kosár másik fülét. Dr. Liptrot lakása felé botladoztunk a heti mosással, mikor egy nagy szélroham két-három inget fölkapott és az útra ejtett. Kétrét görnyedtünk a nevetéstől, míg felszedtük, de mikor hazaértünk és megmutattuk mamának, ő az asztalra borulva sírva fakadt.

Billy udvarolt egy lánynak, akit a tüdőszanatóriumban ismert meg, csinos nő volt, de már ez sem számított. Tíz vendéget hívtunk az esküvői teára, aztán felugrottunk a blackpooli vonatra. Chorleynál beszállt néhány fiú, és konfettit szórt a hajamba, azt énekelték: „Esküvősök nászúton, nászúton egész úton!” A szállásra érkeve odaadtam

a halat a háziasszonynak, süsse meg vacsorára. Másnap este megkérdezte:

– Most már megeszik azt a halat, Mrs. Hesketh?

Fel se fogtam, hogy hozzám beszél, nem szoktam meg az új nevem.

A napi taposómalomhoz visszatérve a lányok csak rám néztek és közölték, úgy ragyogok, hogy biztosan várandós vagyok.

*

Hol van Charlotte? Biztos bement Wiganbe egész délutánra, hogy nem létező pénzt szórjon szükségtelen bolondságokra. Nami? Alszik a karosszékben, a lába széttárva, a szája elnyílt. Istenem, ha egyszer én is ilyen leszek... Miért nincs soha ebben a házban egyetlen toll sem? Az ember lerakja valahova, erre lába kél! A titkos fiók, micsoda rumli, nem értem, mire tartjuk ezt a sok szemetet. Smirgli, gyertya, szalvétagyűrű – mintha valaha is hasznát látnánk –, a folteltisztító egészen átítatta a ruhakéfé. Ma összeütkezésbe kerültem a porszívóval és az asztal egyik lábával, letörött egy alkatrész. Legalább gyarapszik a kacsakészlet. Bingo! Fekete golyóstoll, kicsit maszatol, de jó lesz. Na, ugorjunk neki:

Partnerkereső Társat találunk Önnek egy életre

KÉRDŐÍV

KÉRJÜK, VÁLASZOLJON A LEHETŐ LEGŐSZINTÉBEN!

NÉV: *Karen Cooper*

CSALÁDI ÁLLAPOT: *Elvált. (A lehető legrosszabb.)*

CÍM: *Lancashire W124 5LS, É-Wigan, Bank Top,
Barnamoszat utca 21. (Anyámmal költöztünk ide,
hogy új életet kezdjünk.)*